

SCRISOARE CIRCULARĂ - aprilie 1998

Vă salut pe toți din inimă în Numele scump al Domnului și Răscumpărătorului nostru Isus Hristos cu Cuvântul din Apoc. 1:1-3: „Descoperirea lui Isus Hristos, pe care i-a dat-o Dumnezeu, ca să arate **robilor Săi** lucrurile care au să se întâmple în curând. Și le-a făcut-o cunoscut, trimițând prin îngerul Său la **robul Său** Ioan, — care a mărturisit despre Cuvântul lui Dumnezeu și despre mărturia lui Isus Hristos, și a spus tot ce a văzut. Ferice de cine citește, și de cei ce ascultă **cuvintele acestei proorocii**, și păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape!”

În Cuvântul proorociei i se spune Bisericii ce urmează să se întâmple. Când este vorba despre **planul lui Dumnezeu** (Fap.20:27), atunci nu se proorocește astăzi ce trebuie să se întâmple, ci a fost **deja stabilit în Cuvântul proorociei**. **Darul** biblic al **proorociei** slujește pentru **zidirea Bisericii** și trebuie să conțină întotdeauna zidire, sfătuire și mângâiere (1Cor.14:3). În vers.29 al aceluiași capitol, apostolul spune mai departe că proorocii ca și cei care vorbesc în limbi, trebuie să vorbească doi sau trei într-o adunare. Acești **prooroci** nu proorocesc, ci au însărcinarea să prezinte partea profetică a Cuvântului. De aceea cel care vorbește în momentul acela trebuie să tacă, dacă unuia care șade acolo i s-a dat o descoperire, până când al doilea a terminat de vorbit. În comparație cu o proorocie, aici nimeni nu are voie să fie întrerupt, pentru că este vorba despre o vorbire directă a Domnului, o inspirație a Duhului, dacă este adevărată. De aceea este „**AȘA VORBEȘTE DOMNUL!**”.

În Cuvântul nostru de introducere observăm că Domnul nostru ia întotdeauna un slujitor deosebit, ca de exemplu Ioan, pentru a le împărtăși tuturor celorlalți slujitori Cuvântul descoperit. Eclesiastul scrie în cap.3:14-15: „Am ajuns la cunoștința că tot ce face Dumnezeu dăinuiește în veci, și la ceea ce face El nu mai este nimic de adăugat și nimic de scăzut, și că Dumnezeu face așa pentru ca lumea să se teamă de El. Ce este, a mai fost, și ce va fi, a mai fost; și Dumnezeu aduce iarăși înapoi ce a trecut.” Noi la fel am recunoscut că Dumnezeu nu face nimic fără să-și descopere taina Sa **slujitorilor Săi prooroci** (Amos 3:7).

Eclesiastul a descris mai întâi că tot ce este în legătură cu viața pământească este trecător și față de veșnicie este de fapt neînsemnat. De la naștere până la moarte există un timp stabilit atât pentru lucrurile firești, cât și pentru cele duhovnicești. Apoi el ajunge la cunoștința: „Orice lucru El îl face frumos la vremea lui; a pus în inima lor chiar și gândul veșniciei, măcar că omul nu poate cuprinde, de la început până la sfârșit, lucrarea pe care a făcut-o Dumnezeu.” (vers. 11).

Nici un om nu poate recunoaște de la sine pe Dumnezeu și lucrarea Lui. Ceea ce face Dumnezeu are întotdeauna valabilitate, dar trebuie să-i fie descoperit fiecăruia ca el s-o recunoască. Celui care Dumnezeu i-a făgăduit și apoi o și împlinește, nu are voie să adauge și nici să scoată nimic de la aceasta, așa cum ni se mai spune în ultimul capitol al Bibliei.

Dacă Dumnezeu face ceva în mijlocul poporului Său, atunci El dorește ca ai Lui s-o recunoască și s-o primească. Domeniul duhovnicesc se extinde în domeniul nostru firesc. Când a venit Domnul în proprietatea Lui, dar nu a fost recunoscut și primit, propriul Său popor a respins harul și a atras judecata asupra lui. În Luca 19:42-44 Domnul Isus a spus: „Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile, care puteau să-ți dea pacea! Dar acum, ele sunt ascunse de ochii tăi.” și după aceea vine vestirea îngrozitoare a judecății peste Ierusalim și poporul Său: „... te vor face una cu pământul, pe tine și pe copiii tăi din mijlocul tău; și nu vor lăsa în tine piatră pe piatră, pentru că n-ai cunoscut vremea când ai fost cercetată.”

Dumnezeu are milă, dar El nu admite ca poporul Său să treacă pe lângă ceea ce face El prin har. Trebuie să fie primit și acceptat, altfel ne lovește mânia Lui — pedeapsa pe care a prevestit-o El. De aceea nimic nu este mai important decât să primim legătura cu ceea ce face El acum conform Cuvântului făgăduit.

Cu Israel ca „poporul legământului” Lui, El a trebuit să intre în judecată, pentru că la prima venire a lui Hristos nu a recunoscut cercetarea plină de îndurare. Numai celor care L-au primit cu adevărat, le-a dat dreptul să devină copii ai lui Dumnezeu, și anume celor ce cred în Numele Lui și care au parte de lucrarea Lui (Ioan 1:12-13). Numai ei au fost și sunt cei care au fost născuți, nu din entuziasm firesc, ci din Dumnezeu și au primit viață veșnică. Să observăm că iudeii au suferit din cauza Numelui Său în perioada de două mii de ani ai legământului celui nou numai din cauză că nu L-au recunoscut pe El. Pilat a explicat: „Eu sunt nevinovat de sângele neprihănitului acestuia.”, și tot norodul a răspuns: „Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri.” (Mat. 27:24-25).

În proorocul Ieremia 31:31 și în alte locuri, Domnul a dat făgăduința că va încheia un **legământ nou**. EL a făcut aceasta. Timpul a sosit, Scriptura a fost împlinită, legământul a fost făcut. Acum Cuvântul legământului nu mai urma să fie scris pe table de piatră, ci în interiorul inimilor. La ultima cină Domnul și Mântuitorul nostru a spus în cercul ucenicilor Săi: „... căci acesta este sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți.” Conducătorii spirituali din timpul acela nu au recunoscut însă calea lui Dumnezeu. Ei nu au luat în serios slujba **făgăduită** a lui Ioan Botezătorul. El a fost un bărbat trimis de Dumnezeu, dar ei nu au înțeles că prin slujba lui se

împlinește Scriptura, și anume Isaia 40, 3 și Maleahi 3, 1 cum a fost confirmat de mai multe ori în Noul Testament. Ei au sărbătorit ca de obicei slujbele lor și mergeau cântând psalmi într-o încadrare liturgică, trecând pe lângă ceea ce făcea într-adevăr Dumnezeu.

În Ioan 13:20 Domnul nostru a spus: „*Adevărat, adevărat, vă spun că, cine primește pe acela pe care-l trimit Eu, pe Mine Mă primește; și cine Mă primește pe Mine, primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine.*” Tot ce se întâmplă în Împărăția lui Dumnezeu se bazează pe Dumnezeu și Cuvântul lui Dumnezeu. Numai cine recunoaște slujba unui astfel de trimis, care este întotdeauna un **precursor pentru El**, va avea parte de **împlinirea făgăduințelor** pentru timpul său. Așa a fost la prima venire a lui Hristos, la toate trezirile din întreaga perioadă a harului, și așa este și acum. Pentru încheierea timpului de har, înainte de venirea »zilei Domnului«, Domnul însuși a făgăduit un prooroc (Mat.17:11; Mal.3:23), un Ilie care cheamă poporul înapoi la Dumnezeu și pregătește calea Domnului.

Noi putem simți alături de Domnul nostru, care din dragoste pentru noi a murit pe cruce, așa cum este scris: „*Așa de mult a iubit Dumnezeu lumea ...*”, când El a trebuit să-i spună propriului Său popor: „*Pentru că va fi o strămtorare mare în țară, și mânia împotriva norodului acestuia. Vor cădea sub ascuțișul sabiei, vor fi luați robi printre toate neamurile; și Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri, până se vor împlini vremurile neamurilor.*” (Luca 21:20-24). Aceasta s-a întâmplat într-adevăr până la holocaust.

Dumnezeu are milă, har și este de o bunătate mare, dar dacă oferta Lui de har nu este primită, atunci El este și un Dumnezeu al mâniei și al judecății. Israel a fost expus prigonirii timp de două mii de ani, și aceasta nu este încă încheiată. După răpire, când vor veni judecățile mâniei, vor exista mulți credincioși care vor trebui să treacă prin necazul cel mare, numai pentru că **nu au vrut să primească ceea ce face Dumnezeu în prezent conform Cuvântului Său făgăduit**. Se spune repede: „Noi Îl avem pe Isus Hristos, noi nu avem nevoie de un bărbat trimis de Dumnezeu!”, dar dacă El a fost făgăduit în Cuvânt, atunci noi ca și copii ai lui Dumnezeu trebuie să respectăm aceasta pentru a nu cădea sub mânia Lui.

Interpretarea textelor biblice care conduce la anularea făgăduințelor pentru timpul nostru nu-i ajută nimănui, ci acum trebuie să fie recunoscută împlinirea lor. Noi trăim în prezent punctul culminant al istoriei de mântuire anunțată mai dinainte în Scripturi. Ceea ce a fost prevestit în proorocii Vechiului Testament și în Cuvântul profetic al Noului Testament, devine realitate înaintea ochilor noștri. Decursul istoriei omenirii și al mântuirii este ireversibil, de neoprit. Când va fi împlinit timpul, atunci se va întâmpla ceea ce a hotărât Dumnezeu. Pentru noi sunt foarte importante înștiințările, proorociile din Sfânta Scriptură care descriu sfârșitul timpului de har. Din aceasta face parte și Europa unită ca rezidire a vechii Împărății Romane, și la fel evenimentele care sunt pentru Israel și popoarele din împrejuriere.

### Puterile se anunță

Cine cunoaște textele corespunzătoare ale Cuvântului profetic, a observat că și puterile care la sfârșit vor face distrugeri de necrezut, cer cuvântul și își înalță capul. În Apocalipsa 9:14 ne este relatat despre cei patru îngeri ai judecății care mai sunt legați la râul cel mare **Euftrat** și stau gata pentru ceasul, ziua, luna și anul acela ca să omoare a treia parte din oameni. Cine ia o hartă în mână, vede că Eufratul trece prin Siria și prin Irakul de astăzi și se revarsă în Golful Persic. Noi toți ne mai amintim de războiul din Golf, și în ultima vreme a devenit tot mai clar cât de mult sunt aceste puteri împotriva Israelului și vor să-l nimicească. În Apocalipsa 16 este amintit din nou râul Euftrat și anume în legătură cu al șaselea potir al mâniei, pentru a pregăti calea împăraților care au să vină din răsărit. Aceasta se va întâmpla fără îndoială abia după răpirea Bisericii-Mireasă, când se vor strânge împărații întregului pământ pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului celui Atotputernic (vers. 12-16). În cuvântul profetic ne este arătată clar lovitura cu arme chimice împotriva Israelului și de-asemena cum Dumnezeu întoarce soarta asupra dușmanilor lui: „*Dar iată urgia cu care va lovi Domnul pe toate popoarele, care vor lupta împotriva Ierusalimului. Le va putrezi carnea stând încă în picioare, le vor putrezi ochii în găurile lor, și le va putrezi limba în gură.*” (Zah. 14:12). În total va muri a treia parte din omenire.

Avem voie doar să întrebăm: Dacă se anunță deja așa de clar aceste puteri, cât de aproape poate să fie atunci realizarea planului lor? Mai concret: Cât de aproape trebuie să fie atunci răpirea?

Eufratul este unul din cele patru brațe care curg din râul care uda grădina Eden, cum este scris în Genesa 2:10-14. Acolo unde era leagănul omenirii, unde era paradisul, unde Domnul a făgăduit conform legământului pe care l-a încheiat cu Avraam, că va da seminției lui țara de la râul Egiptului până la Eufrat (Gen. 15:18), acolo se ridică dușmanii Israelului și vor nu numai să împartă țara Israel, ci și să nimicească poporul lui Dumnezeu. Dar ei nu vor reuși. Granițele țării Israel stabilite de Dumnezeu sunt descrise în Iosua 1, 4 și în alte texte: ținutul lor trebuia să se întindă de la Liban până la râul Eufrat și până la marea cea mare, spre apusul soarelui.

Observăm că mânia dușmanilor lui Israel se îndreaptă tot mai vehement împotriva țării făgăduite și desigur împotriva poporului ales, purtătorii originali ai făgăduințelor lui Dumnezeu. Același lucru se întâmplă cu Biserica

nou-testamentară care crede și poartă făgăduințele lui Dumnezeu: dușmanul îi lasă în pace pe toți ceilalți; el îi contestă numai ei făgăduințele și se luptă împotriva celor care le poartă. Fratele Branham, pe care Dumnezeu l-a trimis în timpul nostru, s-a exprimat astfel: „Dumnezeu poate binecuvânta Israelul numai dacă se află în țara făgăduinței!” **La fel, Dumnezeu poate binecuvânta poporul Său dintre națiuni, numai dacă este găsit în făgăduințele Lui pentru timpul acesta.**

Domnul Isus a avertizat de repetate ori: „*Cine citește să înțeleagă...*” și „*Când veți vedea ...*” EL a spus dinainte ce se va întâmpla cu Israel și s-a întâmplat așa. La fel a fost spus dinainte ce se va întâmpla înainte și după răpire. Cititorul Cuvântului lui Dumnezeu să fie atent, căci: „*Ferice de cine citește, și de cei ce ascultă cuvintele acestei proorocii, și păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape!*” (Apoc. 1:3).

Noi trăim într-adevăr la sfârșitul ultimelor zile, dar cine recunoaște aceasta? Cine vede că acum este vorba despre proorocia biblică, despre **Cuvântul proorociei**, nu despre multele proorocii care sunt date în adunările charismatice în care oamenii își aduc la exprimare propriile lor gânduri și închipuiri? Este vorba despre Cuvântul profetic în care Dumnezeu a spus totul dinainte, și despre care Petru a scris deja atunci, ca noi să luăm aminte ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos. Timpul este într-adevăr foarte, foarte aproape.

Israel sărbătorește în anul acesta al 70-lea an jubiliar — 1948, anul întemeierii statului, a fost al 69-lea an jubiliar —, și credincioșii adevărați dintre ei aduc la exprimare dorința lor de a trăi venirea lui Mesia, mai ales la zidul plângerii.

Chiar dacă Dumnezeu nu se orientează după calendarul nostru și după socoteala timpului nostru care și așa a fost stabilită 4 până la 7 ani mai târziu, totuși cititorul atent al Cuvântului profetic simte că timpul împlinirii tuturor proorociilor care sunt în legătură cu Biserica, cu revenirea lui Hristos și cu Israel, s-a apropiat. Ultima chemare răsună: „*Iată, Mirele vine! Pregătiți-vă să-L întâmpinați!*” Ca Mire, El însuși cheamă afară Mireasa Lui prin Cuvântul Său descoperit, făgăduit, și îi descoperă tainele voii Sale. Mirele, care este Cuvântul devenit trup, va găsi la revenirea Lui o Mireasă a Cuvântului.

Noi trebuie să recunoaștem ce face Dumnezeu acum, nu numai să predicăm și să vorbim despre ce a făcut El în trecut. Semnul caracteristic al credincioșilor adevărați a fost întotdeauna că ei au recunoscut ce făcea Dumnezeu. Dumnezeu a stabilit totul dinainte și când va veni timpul, se va împlini atunci, ca întotdeauna și până la sfârșit. EL este Cel care a pus deja în inima copiilor Săi ceea ce vor lua cu ei în veșnicie. Chiar dacă noi nu înțelegem întotdeauna ceea ce face El, noi totuși o primim pentru că este conform Cuvântului și suntem mulțumitori, căci noi am recunoscut că tot ce face Dumnezeu are valabilitate veșnică. La fel, noi am recunoscut că nimeni nu are voie să adauge sau să scoată ceva din Cuvântul Său.

Dumnezeu a lucrat întotdeauna și cândva în scurt timp, va fi pentru ultima dată. Ca și atunci înainte de prima Lui venire, El a trimis un **precursor** acum, înainte de a doua Lui venire, care trebuie să întoarcă inima copiilor lui Dumnezeu la părinții creștinismului primar. Celui care îi este cunoscut și crede ceea ce a făgăduit Dumnezeu, va avea parte de chemarea afară, pregătirea și desăvârșirea Bisericii-Mireasă, în care este vorba despre concordanța deplină cu Dumnezeu și Cuvântul lui Dumnezeu. Cine citește să înțeleagă! Cine are urechi, să audă!

### **Evoluția din timpul sfârșitului**

După căderea Uniunii Sovietice și cu aceasta a comunismului mondial, a mai rămas numai catolicismul mondial recunoscut de toți ca putere mondială. În fața ochilor noștri, puterii mondiale SUA îi este luată puterea tot mai mult. Ce ar mai fi fost imposibil în urmă cu câțiva ani, astăzi este foarte firesc: pe baza unui complot, președintele SUA este făcut de răs în toată lumea, și anume așa cum spune proverbul din popor: „Unde nu ajunge dracul, acolo trimite o femeie.”, iar aici sunt chiar mai multe. Pe una din ele presa din SUA o numește vrăjitoare și dușman declarat al lui Bill Clinton, care vrea să-l distrugă. Putem să luăm ce poziție vrem, dar este ciudat faptul că în articole mai este scris că doamna Cutare este într-o funcție pentru dioceza catolică din Little Rock, Arkansas, SUA, în timp ce Bill Clinton ca baptist și creștin declarat îi consideră pe Billy Graham și Robert Schuller ca prietenii săi. Dar și aici se împlinește profeție biblică: marea putere SUA trebuie să-i facă loc marii puteri Europa Unită. Așa a fost proorocit.

Daniel a văzut patru puteri mondiale: ultima este Împărăția Romană, și astfel totul ia forma timpului de sfârșit. În orice caz puterea mondială nr. 2 va purta de grijă ca puterea mondială nr. 1 să fie recunoscută de toți, așa cum este descris în partea a doua din Apocalipsa 13. SUA este de partea Israelului, iar aceasta este un țepuș în ochiul dușmanului. Rusia, care este descrisă în profeția biblică ca fiind împăratul Nordului, este de partea arabă și de fapt furnizorul armelor chimice care sunt în valoare de miliarde. Este semnificativ dacă un „gospodin Jirinovski” înainte de decolarea lui cu avionul particular în direcția Bagdad, se lasă fotografiat cu degetul arătător ridicat și spune: „Eu vă aduc pacea!” La ce fel de pace s-o fi gândit?

## Răspunsul diferitelor întrebări

Multe lucruri care sunt relatate în publicațiile creștine și parțial în cele lumești, dau naștere la întrebări. Eu personal pot să răspund cu toată certitudinea cu ajutorul Cuvântului numai la lucrurile care sunt scrise în Cuvânt.

Dar dacă de exemplu se pune întrebarea despre sulurile de la Marea Moartă, atunci pot să-mi spun numai părerea mea personală, pentru că de fapt nu este vorba despre o temă biblică. Pe mine personal nu mă interesează, pentru că mai întâi circa 95% nu se poate citi — așa cum au spus de curând cercetătorii critici — și în al doilea rând ele au fost folosite pentru a face incredibil Noul Testament. Rămânem la aceasta: Noul Testament a fost confirmat fiind credibil în urmă cu două mii de ani. Sulurile găsite în timpul nostru aparținând unei secte care era formată numai din bărbați care trăiau ca într-o mănăstire, dau mai departe numai părerile acestui grup de oameni și nu sunt decisive pentru conținutul adevărului al Noului Testament.

Alții vor să știe dacă este adevărat că cercetătorii au găsit punctul exact unde Israelul a trecut prin Marea Roșie. Dovada este pe înregistrări de film unde se pot vedea sute de care, mai ales roți, ale armatei egiptene. Eu nu am nevoie de nici un film dacă mai sunt undeva roți sau nu — aceasta nu schimbă nimic la faptul că credincioșii o acceptă și fără dovadă. Ei cred mărturia Scripturii, chiar dacă nu văd acele lucruri. Dacă totuși este adevărat, ca și cu arca lui Noe, atunci este o dovadă pentru necredincioși.

Iarăși alții sunt entuziasmați de un film care arată dezgroparea chivotului din dealul Golgotei, sau mai bine spus, ar trebui să arate. Cum a ajuns chivotul din Templu, de pe muntele Sionului în interiorul dealului Căpățâni, nu știe nimeni. Conform unei alte versiuni, chivotul ar fi fost luat de oastea romană a lui Titus în Italia și acum se află sub protecția Vaticanului. Alții susțin că mai este îngropat sub ruine exact în locul unde a fost. După distrugerea Ierusalimului, Vespasianus a trecut prin Roma în marș de triumf și și-a arătat prada adusă din Ierusalim. Chivotul nu era printre acestea, numai Menora — sfeșnicul cu șapte brațe. Dar ce are a face o versiune sau cealaltă cu credința noastră? Deseori îmi vine gândul, că se urmărește să se distragă atenția într-un mod evlavios de la lucrurile importante despre care este de fapt vorba acum. Ioan a văzut chivotul legământului în cer (Apoc. 11:19), *aceasta* ar trebui să fie decisiv pentru *noi*.

Unii vor să știe dacă credincioșii primari au purtat sau au folosit un semn de recunoaștere, și anume un simbol al unui pește. Cu siguranță nu. Nici creștinii primari și nici creștinii nu au avut vreodată un semn de recunoaștere exterior, iar creștinii iudei deloc, pentru că le-a fost interzis categoric prin lege să-și facă chipul cioplit al unui pește (Deut. 4:18). În primele secole creștinii nu au avut nici semnul crucii. Numai atunci când Constantin ar fi văzut o cruce pe cer, a venit această idee. Crucea cu trupul atârnat pe ea, cunoscut ca „crucifix“, a devenit cunoscut înainte de sfârșitul mileniului și a fost folosit în mod abuziv mai ales în cruciade.

Există multe lucruri pe care omul le numește interesante, chiar și biblice, recomandate ca fiind creștine, ceea ce în realitate nu sunt. Chiar și cu așa-numita »apă sfântă« din Iordan se face un câștig bun și recent și cu »aerul sfânt« direct din Ierusalim.

Mereu putem constata că oamenii care nu sunt credincioși cu adevărat, cred tot felul de lucruri imposibile. Dar conform mărturiei Sfintei Scripturi copiii adevărați ai lui Dumnezeu cred numai ceea ce spune și mărturisește ea. Ei nu adaugă nimic și nu scot nimic, ei o primesc mulțumitori. Toate celelalte sunt și așa necredință și superstiții, dar nu credință, și nu aduc nici un folos dacă ne ocupăm de acestea.

## Relatare misionară

Mie îmi lipsesc cuvintele să descriu bunătatea lui Dumnezeu, călăuzirile Lui și lucrarea Lui, mai ales când este vorba despre călătoria din martie în Extremul Orient. Este deja cunoscut ce face Dumnezeu în Europa, Asia și Africa. Acum am avut voie să aflu ce se întâmplă în China și în țările din Extremul Orient. Frații din China m-au rugat să nu le public numele pentru ca lucrarea de acolo să nu fie împiedicată. Eu am aflat că cele mai importante trei broșuri ale mele, la fel și un număr mare de predici ale fratelui Branham, se tipăresc de ani de zile în limba chineză. Sute de chinezi cred mesajul, sute au fost botezați biblic. Predica mea din 16 martie a fost înregistrată în limba chineză pentru a fi răspândită.

Pe poza din dreapta sunt fotografiate câteva broșuri chinezești.

Și în toate țările din împrejurime Dumnezeu face o lucrare mare. Adevărat, Domnul îi cheamă afară pe ai Lui din toate popoarele, semințiile și națiunile. Este într-adevăr o slujbă mondială în care ne aflăm. Cel mai frumos lucru este că noi avem voie să fim în voia directă a lui Dumnezeu, în concordanță cu Cuvântul Său. Pentru sufletele scumpe din toată lumea, s-a meritat să îndur critica făcută prin case. Ca luptător pentru adevăr, ești rănit de multe ori și rămâi cu unele cicatrici.

Ceea ce am spus de la începutul însărcinării mele, rămâne valabil până la sfârșit. Eu nu vreau lauda și nici răsplătă — răsplata mea să fie învăluită în răsplata durerilor Răscumpărătorului meu care i-a răscumpărat scump pe ai Lui din toată lumea. Ce pot să fac eu dacă El m-a ales și m-a chemat să port Cuvântul Său și să împart hrana

duhovnicească? Chiar dacă trebuie să aduc jertfe mari, ca renunțarea la o viață familiară și conjugală ordonată și în fiecare lună aproape jumătate din timpul meu sunt pe drumuri, inclusiv eforturile mari care le aduc cu sine călătoriile obositoare cu schimbarea de timp și de climă timp de peste 30 de ani, toate aceste sunt neînsemnate în comparație cu jertfa pe care a adus-o Mântuitorul meu pentru cei răscumpărați.

Așa cum am spus deja la început, totul are timpul lui. Dumnezeu a făgăduit că vor veni zile în care va trimite o foamete după Cuvântul Său (Amos 8:11). În Matei 24:45, Domnul a vorbit despre hrana care va fi împărțită la timpul potrivit. Noi avem voie s-o trăim acum. Dar aceasta va fi recunoscută numai de acei care primesc Cuvântul scris și făgăduințele și trăiesc prin har ce face Domnul acum.

Lucrând din însărcinarea lui Dumnezeu,  
Fr. Frank